

EN SEC

Vaig caminant cap a casa i poc a poc em vaig fent més petita. Desitjo intensament que encara no hagi arribat... desitjo que no arribi.

La mare m'obre la porta i els seus ulls s'il·luminen mentre m'abraça.

Per un instant, el món és preciós.

M'agafa el cabells amb tendresa per fer-me una cua i m'ajuda a desfer els cordons enredats de les sabates, somrient, tot i veient que els petits forats que ja s'intueixen indiquen que d'aquí poc hauran de se substituïdes. Seiem a taula i no puc aturar d'explicar les aventures que he viscut al pati d'escola i la sort que he tingut en tenir doble mandarina per ser la primera en acabar el dinar.

Darrera nostre unes bombolles amb olor a brou lluiten per escapar-se empenyent amb força una tapa equilibrista. La mare penja el dibuix del dia a la nevera, mentre acaricia seriosa el cor desmanegat que hi ha traçat entre les dues. Me'n vaig cap a l'habitació corrents a buscar uns mitjons tovets per estar per casa, fent saltirons per intentar volar sobre el terra glaçat el més ràpid possible. Somric, inspiro profund, canto dins el meu cap, em crec feliç.

Per un instant, em crec lliure.

Però una tos aspre puja les escales, arrossegant una jaqueta mullada que pica pas a pas amb la barana metàl·lica, com una agulla que marca els segons al compàs.

I la porta s'obre fent un cop sord contra la paret. La mare desapareix i esdevé una ombra, un alè contingut, una pell rígida que es mou en silenci. Rep la jaqueta que li cau damunt la cara com un pes mort. Rep aquella mà que l'acarona clavada amb força sobre al seu clatell. Rep aquella mirada. I rep el primer cop.

Tanco els ulls, i sec al meu racó. Sento el soroll estrident de l'acer que esclata a terra, sento l'aigua bullent corrent per les rajoles, sento un cos que cau, sento com la seva pell es trenca.

Ja no fa sol. Ja no fa olor a brou. Ja no fa olor de vida.

Segueixo amb el ulls tancats, estrenyent ben fort les meves cames sobre el meu pit i desitjo que les meves parpelles siguin prou fortes per protegir-me de tot.

Desperto en mig de la nit amb el reflex de la lluna sobre les meves mans suades. M'acosto sense respirar fins on jeu la mare, i netejo poc a poc les llàgrimes tenyides de sang que s'escapen inquietes galta avall fins als llavis, com si volguessin fer-ne sortir les paraules atrapades. Mare, no ploris, jo soc amb tu. M'arrauleixo entre el seu cos i li agafo el braç defallit per fer-me un escut impenetrable. I torno a tancar els ulls; esperant que tot s'esborri; que ja no arribi, que ja no torni. Mare, no ploris.

Avui ja fa un any que els crits y la por es van aturar... En sec.

Avui ja fa un any que ja no plores.

Encara puc sentir dins el meu cap els crits apagats darrera la porta; encara puc sentir aquelles llàgrimes amargues entre els meus dits; encara puc sentir com es matava una infantesa; com es moria tot.

Mentre deixo aquesta rosa blanca sota el teu nom y el colom blanc esculpit que l'envolta, prometo no oblidar-te mai mare.

Avui ja fa un any que la por, va passar a ser força, a ser lluita.

Pseudònim: Pluja